

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Huszár Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Huszár Zita ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tóth Éva jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Közép-Magyarországi Regionális Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság által 2000. május 31. napján hozott 25.K.30.013/2009/25. számú ítélet ellen az alperes által 27. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 25.K.30.013/2009/25. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 200.000 (kettőszázezer) forint elsőfokú- és 100.000 (egyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 400.000 (négy százezer) kereseti és 400.000 (négy százezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. decemberében vállalkozási szerződést (a továbbiakban: Szerződés) kötött az E. Kft-vel lévő Old-Land és Vámáruraktár csarnokok tetőfelújításának javító, kőműves, bádogos és szigetelési munkáira, az O.-L. csarnok tetőn lévő bevilágító ablakainak felújítási munkálataira, és a vámáruraktár melletti csarnok bádogos munkáinak elvégzésére.

A felperes ugyancsak 2006. decemberében a K. Kft-vel is vállalkozási szerződést kötött (a továbbiakban: Szerződés II.), amelyben ez utóbbi gazdasági társaság alvállalkozóként elvállalta az előzőekben megjelölt csarnokok tetőfelújításának javító, kőműves és szigetelő munkáit, az O.-L. csarnok tetőn lévő bevilágító ablakainak felújítási munkáit, és a vámáruraktár melletti csarnok

bádogos részmunkáit.

Felperes a 2007. I. negyedévi beszerzései között szerepeltette a K. Kft. nevében kibocsátott SZF-1666426 és SZF-1666429 számú építőipari szolgáltatásról szóló számlák összesen 6.667.000 Ft tartalmú általános forgalmi adó /a továbbiakban: áfa) tartalmát, fizetendő adóként pedig az E. Kft. felé kibocsátott számlái áfa-tartalmát.

Az adóhatóság a felperesnél 2007. I. negyedévre áfa-adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatban kötelezte a felperest az adóhiánynak minősülő 6.667.000 Ft áfa adókülönbözet megfizetésére, adóbírsággal sújtotta, és késedelmi pótlékot számított fel.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes érdemi döntését az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa.tv.) 32.§ (1) bekezdés a) pontjára, 35.§ (1) bekezdésének a) pontjára, 40.§ (6) bekezdésére, 44.§ (5) bekezdésére, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban: Sztv.) 3.§ (4) bekezdés 1) pontjára, 15.§ (3) bekezdésére, 166.§ (2) és (3) bekezdésére alapította.

Határozatában azt állapította meg, hogy a számlák szerinti munkákat nem a K. Kft., és nem is az állítása szerinti F. Kft. végezte el. E gazdasági társaságok ugyanis nem rendelkeztek a számlákon szereplő szolgáltatás elvégzéséhez szükséges személyi feltételekkel, ezek hiányában a gazdasági események nem történhettek meg a számlázás szerinti felek között a számlázás szerinti módon. A bizonylatok tartalmilag hiteltelenek, fiktívek és a felperes esetében a kellően körültekintő magatartás sem állapítható meg. A felperes által becsatolt szerződések, számlák, teljesítés-igazolások, építési napló, kizárólag formális, ellenőrizhetetlen, és nem konkrét adatokat tartalmaznak, nem minősülnek az áfa összegét hitelesen igazoló számviteli dokumentumnak, ezekből a szolgáltatás-nyújtás közvetítésének ténye sem állapítható meg. Az alperes határozatában részletezte, hogy a tényállás megállapítása, illetve a ténybeli és jogkövetkeztetések levonása során mely tényeket, bizonyítékokat, körülményeket vette figyelembe, és miért nem fogadta el a felperes fellebbezésében kifejtett érvelést.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok megváltoztatását, vagy hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte.

Azzal érvelt, hogy adólevonási jogát jogszerűen gyakorolta, az alperes nem bizonyította, hogy nem a számlák szerint valósult meg a gazdasági esemény. Hivatkozott a számlakibocsátó felelősségére, és

a kellően körültekintő magatartás tanúsítására, irat betekintési jogának korlátozására, az adóhatósági jegyzőkönyv „pontatlan” voltára. Ez utóbbi körben kifejtette, hogy a jegyzőkönyv nem az általa előadottakat tartalmazza, háromszor is javításra került, és a vizsgálatot nem kettő, hanem csupán egy revizor végezte el, és ő írta alá a jegyzőkönyvet is. A keresetében előadottak alátámasztására tanúbizonyítás foganatosítását kérte, amelynek a bíróság helyt adott.

Alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az első fokon eljáró bíróság jogerős ítéletében a felperes keresetét alaposnak találta, és az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte.

Jogi álláspontja a következő volt:

Az a tény, hogy jegyzőkönyvet egy revizor írta alá, még nem indokolná a határozatok hatályon kívül helyezését, jelen esetben azonban a jegyzőkönyv tartalmi hibája, a nyilatkozatok rögzítésének aggályos volta, „az ebből levont jogkövetkeztetés, jogi érvelés helyessége megkérdőjelezhető”, ezért kétséget kizáró módon nem bizonyítottak a határozatokban rögzített adóhatósági megállapítások, és ellentmondásos az alperes döntése a kellő körültekintés tanúsításának megítélése kapcsán is.

Az alperes határozatának 23. oldalán tett megállapítással elismerte, hogy az adózó képviselőjének nyilatkozata, valamint a számlakibocsátó nyilatkozata jelentőséggel bírt a határozat meghozatala során, ezeknek a nyilatkozatoknak a hitelessége azonban a peres eljárás során kétségesévé vált, és ez az ügy érdemi eldöntésére is kihat.

A közigazgatási eljárás során feltárt tényállás, a nyilatkozott tanúvallomások mint bizonyítékok, továbbá a közigazgatási iratok „sem önmagukban, sem együttesen nem alapozzák meg a támadott határozatban megállapított adókülönbözet, valamint jogkövetkezményei megállapítását”.

Az új eljárás során az első fokú adóhatóságnak újból nyilatkoztatnia kell a felperest, és a bizonyítékok együttes értékelése alapján kell meghoznia érdemi döntését egy szabályszerűen lefolytatott eljárás keretében, és kétséget kizáróan kell megállapítania a számlák hitelességét avagy hiteltelenségét.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte annak hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását.

Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglaltak megsértésével, indokolási kötelezettségének nem teljes körű teljesítésével, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével, iratellenes megállapításokkal hozta meg határozatát, amely nem felel meg az Áfa.tv. 32.§ (1) bekezdés a) pontjában, 35.§ (1)

bekezdés a) pontjában, az Sztv. 15.§ (3) bekezdésében, 165.§ (2) bekezdésében, 166.§ (2) bekezdésében foglaltaknak. Kifejtette, hogy eleget tett a 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban: Art.) 97.§ (4) és (6) bekezdései szerinti kötelezettségének, érdemi döntése megalapozott és jogszerű. A vitatott számlák nem alkalmasak az adólevonási jog gyakorlására, a felperes a perben sem bizonyította e számlák tartalmi hitelességét. Az első fokú bíróság tévesen állapította meg a jegyzőkönyv tartalmi aggályosságát, és tévesen rendelte el az új eljárást a közigazgatási és peres eljárás során beszerzett bizonyítékok okszerű értékelése helyett, mivel olyan eljárási jogszabálysértést nem követett el, amely alapot adhatott volna a keresettel támadott határozatok hatályon kívül helyezésére. Vitatta a kellő körültekintés kapcsán kifejtett ítéleti álláspontot is.

A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

Előadta, hogy az ellenőrzésre két revizor együttesen kapott megbízást, a jegyzőkönyv felvételénél azonban csak egyikük járt el. Fenntartotta a számlák hitelességére vonatkozó jogi álláspontját mely szerint nyilatkozata és tanúvallomás igazolja, hogy a munkát végző személyek nem voltak ismeretlenek, és arra hivatkozott, hogy a kellő körültekintést nem mulasztotta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

Az ügyben bizonyítandó tények körét a jogvita eldöntésére irányadó anyagi jogi jogszabályi rendelkezések határolják be, ezeket jelen esetben az Áfa.tv. 32.§ (1) bekezdésének a) pontja, 35.§ (1) bekezdése, 44.§ (5) bekezdése, Sztv. 15.§ (3) bekezdése, 165.§ (2) bekezdése, 166.§ (2) bekezdése tartalmazza. E törvényhelyek értelmében az adólevonási jog gyakorlásának törvényi feltétele a tartalmilag hiteles számla. A formailag megfelelő, de tartalmilag hiteltelen ún. fiktív számla nem adhat alapot adólevonásra. Az adólevonási jogot nem valakik által elvégzett valamilyen, vagy bármilyen gazdasági esemény teszi lehetővé. A számla tartalmilag akkor tekinthető hitelesnek, ha az azon feltüntetett gazdasági esemény a valóságban is a számla szerinti felek között és a számla szerinti módon ment végbe.

Az adóbevallás csak az adózó azonosításához, az adóalap, a mentességek, a kedvezmények, az adók alapja és összege megállapításához szükséges adatokat tartalmazza. Ezért az adózónak a jogszabályban előírt bizonylatot, könyvet, nyilvántartást úgy kell kiállítania, illetve vezetnie, hogy az az adó alapjának, összegének, mentességnek, ezek megfizetésének, igénybe vételének megállapítására, ellenőrzésére alkalmas legyen, és ezeket az adóhatóság rendelkezésére kell bocsátania. (Art. 14.§-a, 31.§-a, 44.§-a, 47.§ (1) bekezdése). Az Sztv. 165-169.§-ainak előírásai

szerint a számviteli, könyvviteli nyilvántartásokba csak szabályszerűen kiállított bizonylat alapján szabad adatokat bejegyezni. Szabályszerűnek pedig csak az a bizonylat minősül, amely az adott gazdasági műveletre, eseményre vonatkozóan a könyvvitelben rögzítendő, és a más jogszabályban előírt adatokat a valóságnak megfelelően hiánytalanul tartalmazza. A könyvvitelben rögzített és beszámolókbán szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak, bizonyíthatóknak, kívülállóak által is megállapíthatóknak kell lenniük. (Sztv.15.§ (3) bekezdése).

Az Áfa.tv. 44.§ (5) bekezdése kimondja, hogy a számlában feltüntetett adatok valódiságáért a kibocsátó a felelős. A bizonylatban vevőként feltüntetett adóalany adózással kapcsolatos jogai nem sérülhetnek, ha az adóköteles tényállás kapcsán a termékértékesítés illetve szolgáltatás-nyújtás körülményeit figyelembe véve kellő körültekintéssel járt el.

A Legfelsőbb Bíróság - a Pp. 275.§ (1) bekezdése alapján eljárva - a rendelkezésére álló iratok alapján az ügy érdemi eldöntése szempontjából jelentős tények tekintetében a következőket állapította meg:

A felperes nem rendelkezett a Szerződés szerinti munkálatok elvégzéséhez szükséges személyi feltételekkel, ezért megrendelő hozzájárult ahhoz, hogy alvállalkozókat, közvetített szolgáltatást vegyen igénybe. A felperes a megrendelő felé alvállalkozóiért „közvetlen és korlátlan felelősséget” vállalt, amelybe még a foglalkoztatásukkal kapcsolatos jogszabályi és egyéb előírásoknak való megfelelés biztosítása is beletartozott (Szerződés 38. és 40. pontja).

A K. Kft. a Szerződés II-ben kijelentette, hogy rendelkezik az építési munkálatok elvégzéséhez kellő szakmai tapasztalattal, személyi, tárgyi feltételekkel, és őt is megillette az alvállalkozó igénybe vételének lehetősége (2. pont), alvállalkozóként, a Szerződések szerinti munkák elvégzőjeként a F. Kft-t nevezte meg.

Az adóhatóság a F. Kft-nél elrendelt - érdemben egyébként meghiúsult- ellenőrzés során helyszíni szemlét tartott a bejelentett székhelyen, melynek címe egyben a K.Kft. székhelye és ügyvezetőjének lakcíme is volt. A helyszíni szemle adatai szerint e Kft-t nem lehetett fellelni, és nem merült fel olyan adat, amely tényleges gazdasági tevékenység végzésére utalt volna, továbbá ügyvezetőjének lakcímén sem mutatott semmilyen jel arra, hogy ott ténylegesen tartózkodna.

A Fővárosi és Pest Megyei Egészségbiztosítási Pénztár arról tájékoztatta az adóhatóságot, hogy a K. és a F. Kft nem

rendelkezik bejelentett alkalmazottakkal.

A vállalkozási Szerződések csupán a teljesítés kereteit határozzák meg.

Az iratok között fellelhető építési napló szerint a munkálatok már a Szerződések megkötése előtt megkezdődtek. Az építési napló nem felel meg az ipari kivitelezési, valamint felelős műszaki vezetői tevékenység gyakorlásának részletes szakmai szabályairól és az építési naplóról szóló 51/2000. (VIII.9.) FVM-GM-KÖVÜM) együttes rendelet §-ában, 3) és 4) pontjában, 13.§-ában, 2.sz. mellékletében, valamint az építőipari kivitelezési tevékenységgel kapcsolatos adatszolgáltatásról szóló 135/2005. (VII.14.) Kormányrendelet 3.§-ában foglaltaknak. Nem tartalmaz ugyanis adatokat a munkát konkrétan végzők személyére, alkalmazotti, vagy egyéb minőségére, az alvállalkozókra nézve. Az építési naplóból tehát nem állapítható meg a munkát ténylegesen végzők személye, és un. „teljesítés igazolás”-ok sem rögzítenek egyetlen konkrétumot sem arra nézve, hogy az építési munkálatokat ténylegesen ki és mikor teljesítette, amely kapcsán kiemelést érdemel az is, hogy a felperes által befogadott számlák nem tartalmaznak közvetített szolgáltatásra vonatkozó adatot.

Azt a tényt, hogy a számlák szerinti munkálatok elvégzésre kerültek, az alperes nem vitatta, és az előzőekben ismertetett adatokra figyelemmel megalapozottan és a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően állapította meg, hogy a számlák szerinti munkákat ténylegesen elvégzők személye ismeretlen. Ezekre a személyekre nézve a felperes és számlakibocsátó képviselője sem tudott érdemben nyilatkozni, illetve alvállalkozóként, építési szolgáltatás teljesítőjeként egy olyan gazdasági társaságot, a F. Kft-t jelölte meg, amely bizonyítottan nem rendelkezett a munka elvégzéséhez szükséges személyi feltételekkel, ez egy ténylegesen tevékenységet nem végző, fellelhetetlen, csak formálisan létező gazdasági társaság volt.

A számlák és egyéb bizonylatok illetve ezek tartalmi hitelességének hiánya nyilatkozatokkal, tanúvallomásokkal nem pótolható. Különösen így van ez akkor, ha a nyilatkozatok illetve tanúvallomások egyébként is nélkülözik az iratokkal, számviteli bizonylatokkal egybehangzó konkrét, ellenőrizhető adatokat. Rámutat e körben a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy a perben felperesi indítványra tanúként meghallgatott V. I. az előadásából és az általa bemutatott munkaszerződéséből megállapíthatóan semmiféle kapcsolatban nem állt a felperesi illetve számlakibocsátói előadás szerint építési munkálatokat végző F. Kft-vel. E személy tanúvallomása, továbbá S. Cs. G., aki az E. Kft-nél dolgozott projektmanagerként, nem alkalmas annak alátámasztására, hogy a munkákat ténylegesen a F. Kft. végezte volna el, mivel nem tudtak konkrét adatokat közölni arra nézve, hogy kik voltak a ténylegesen dolgozó személyek, és

azok melyik gazdasági társaság alkalmazásában álltak. Kiemeli e körben a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy ez az E. Kft.-nél lefolytatott vizsgálat során e gazdasági társaság által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból sem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes érdemi döntését döntően a felperes, illetve a számlakibocsátó K. Kft. képviselőjének a nyilatkozataira alapította. Az alperes határozata ugyanis nem egy mondatban, hanem több mint 30. oldalon keresztül ismerteti a revízió és a hatósági eljárás minden adatát, a bizonyítékok egyenkénti és összességében történő értékelését, valamint az érdemi döntés alapjául szolgáló törvényhelyeket. Az első fokú bíróság - a szöveggörnyezetéből kiemelve, mással nem egybevetve - tévesen tulajdonított kiemelt jelentőséget az alperesi határozat 23. oldal 2. bekezdésében fellelhető egyetlen mondatnak.

A felperesi ügyvezető nyilatkozatát nem vitásan egy revizor vette fel és írta alá, a jegyzőkönyvön azonban megtalálható a felperesi képviselő aláírása, amely azt igazolja, hogy a jegyzőkönyv tartalmát megismerte. A felperesnek továbbá a peres eljárás során meghallgatása révén módja és lehetősége volt arra, hogy nyilatkozatát pontosítsa, kiegészítse, megváltoztassa. Ez utóbbit azonban az egyéb adatokkal és bizonyítékokkal egybe vetve okszerűen, a logika szabályainak és az adójogi rendelkezéseknek megfelelően kell értékelni tekintettel arra is, hogy csak az ügy érdemi eldöntésére is kiható lényeges, és bírósági eljárásban nem pótolható eljárási jogszabálysértés adhat alapot a keresettel támadott határozatok hatályon kívül helyezésére, és ilyen jelen ügyben nem következett be.

A felperes felé számlát kibocsátó K. Kft. illetve az általa megnevezett alvállalkozó a számlák szerinti munkákat nem végezhetette és a valóságban nem is végezte el, mivel egyikük sem rendelkezett az ehhez szükséges személyi feltétellel, alkalmazásukban álló munkát végző szakemberekkel, illetve az alvállalkozó alvállalkozója a valóságban elérhetetlen és tényleges gazdasági tevékenységet nem folytató társaság volt. A K. Kft. képviselője a közigazgatási és a peres eljárás során sem tudta igazolni, hogy a munkát a F. Kft. végezte volna el. A felperes a peres eljárás során sem bizonyította hiteles számviteli dokumentumokkal a közvetített szolgáltatást fel sem tüntető számlák esetében az alvállalkozók tényleges teljesítését, noha erre még a Szerződésben is felelősséget vállalt. Az általa perben felajánlott tanúvallomások pedig - az előzőekben részletezett okoknál fogva - nem csak önmagukban, hanem az iratokkal, az egyéb bizonyítékokkal egybevetve is alkalmatlanok annak igazolására, hogy számára a számlakibocsátó illetve annak alvállalkozója nyújtotta volna a perben vitatott számlák szerinti szakipari építési szolgáltatásokat. A peres eljárás adatai alapján is az állapítható meg, hogy ismeretlen a tényleges munkavégzők

személye.

Abban az esetben, ha a gazdasági esemény nem a számla szerinti felek között megy végbe, akkor a számla nemcsak a számlakibocsátónak, hanem a számla befogadónak is felróható okból hiteltelen. Nem lehet hivatkozni kellő gondosságra olyan gazdasági esemény kapcsán, amely a számla szerinti felek között a számla szerinti módon létre sem jött. Optigen és Kittel ügy tényállása nem azonos az e perbelivel. Jelen ügyben ugyanis nincs szó értékesítési láncról és nem a felperes ügyletét megelőző, vagy azt követő, hanem a felperes és a felé számlát kibocsátó közötti ügyletek és bizonylatok valótlanok. A felperes és a számlakibocsátó között - az irányadó tényállásra figyelemmel - a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról közös hozzáadott értékadó rendszer: egységes adóalap megállapításról szóló 1977. május 17-i 77/388/EGK VI. tanácsi (hatodik) irányelv 4. Cikk /1/, /2/ bekezdései, 5. Cikk /1/ bekezdése szerinti gazdasági tevékenység nem jött létre, az objektív feltételek nem teljesültek. Az első fokú bíróság által hivatkozott közösségi joggyakorlat értelmében is „azt az adóalanyt, aki tudta, vagy akinek tudnia kellett volna, hogy beszerzésével a HÉA kijátszását megvalósító ügyletben vesz részt, a hatodik irányelv alkalmazása szempontjából szükségképpen ezen adókijátszás résztvevőjének kell tekinteni, függetlenül attól, hogy „a termék továbbértékesítéséből nyeresége származik-e vagy sem” (Kittel ügy 56. pont.)

„Ha objektív körülmények alapján megállapításra kerül, hogy az értékesítés olyan adóalany részére történik, aki tudta, vagy akinek tudnia kellett volna, hogy beszerzésével hozzáadott értékadó kijátszását megvalósító ügyletben vesz részt, a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik az adólevonás kedvezményének ezen adóalanytól történő megtagadása”. (Kittel ügyben hozott határozat utolsó bekezdése)

Jelen ügyben egyébként a felperesnek - állításával ellentétben az előzőekben ismertetett tényállásra figyelemmel - tudnia kellett, hogy hozzáadott értékadó kijátszását megvalósító ügyletben vesz részt, mivel a bizonylatok szerinti számlakibocsátó és közte a számla szerint valós gazdasági esemény nem jött létre. A felperes, aki korlátlan felelősséget vállalt a Szerződésben alvállalkozójáért, még a peres eljárás során sem tudott konkrét, ellenőrizhető, hiteles adatokat, bizonyítékokat szolgáltatni a munkát ténylegesen elvégző cég, illetve annak dolgozói, alkalmazottai tekintetében, tehát ezért is alaptalan a kellően körültekintő magatartásra való hivatkozása. Az alperes ezért a felülvizsgálati kérelmében alappal hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontra helyezkedett a kellő körültekintés megítélése kapcsán is, mert az nem felel meg az Áfa.tv. 44.§ (5) bekezdésében foglaltaknak és közösségi és nemzeti joggyakorlatnak sem. (Kfv.35.269/2007/6.) 35.303/2007/7.,

35.062/2008/7., 35.092/2008/4., 35.035/2009/5., 35.439/2009/5.,
35.468/2009/6., 35.005/2010/4., 35.046/2010/6., 35.395/2009/8. ...
stb.)

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság - az elsőfokú bírósággal ellentétben - azt állapította meg, hogy az alperes az Art. 97.§ (4)-(6) bekezdései szerint lefolytatott eljárás eredményeként megalapozott és érdemben jogszerű döntés hozott, és helyesen állapította meg felperes terhére az adókülönbözetet, továbbá annak jogkövetkezményeit, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a felperes keresetét elutasította.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az elsőfokú és felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezések az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (2) bekezdés a) pontjában, 50.§ (1) bekezdésében, és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapulnak.

Budapest, 2010. november 18.

Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó
bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró